

Toto sú tie najhoršie narodeniny! Alebo nie?

Zakliate jedenáste narodeniny

WENDY MASS

**Zakliate
jedenáste
narodneniny**

Zakliate jedenáste narodeniny

WENDY MASS

slovart

Copyright © 2009 by Wendy Mass
Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.
Translation © Zuzana Kamenská 2015
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015

ISBN 978-80-556-1271-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

S LÁSKOU VENUJEM ZOE A SAGE.

Prvá kapitola

PRED JEDENÁSTIMI ROKMI -
PÔRODNICA VO VRBOVEJ VIESKE

Na Angeline D'Angelovej bolo najčudnejšie, že si nikto nespomínal, kedy vo Vrbovej Vieske nežila. Bucky Whitehead, najstarší muž v mestečku, je ochotný odprisahať, že Angelina bola stará už v časoch, keď on za sebou ťahal káčera. No keď sa na to Angeliny niekto opýtal, len sa usmiala. Toho, kto jej otázku položil, tak rozptýlilo materské znamienko v tvare kačky, čo sa jej pritom pohlo na líci, že na otázku v momente úplne zabudol.

Angelina, malá a svižná, sa dnes náhlila ešte rýchlejšie než zvyčajne, lebo nastal deň, na ktorý čakala. A čakala naň naozaj dlho-predlho. S dobrovoľníckym preukazom pripnutým na bočnom vrecku sa prehnala po chodbe pôrodnice vo Vrbovej Vieske a prudko zastavila pred oknom, za ktorým ležali novorodenci. Pritisla ruky k studenému sklu a sústredene si prezerala tváre bábätiek, kým nenašla dve, ktoré hľadala.

Najprv sa zadívala na chlapca s ružovými líčkami, čiernymi vláskami a zatátymi pästičkami. A potom na dievčatko vo vedľajšej vaničke, ktoré malo jemnučké blondávané vlásy a rozkošný úsmev na perách. Angelina vedela, že maličké dievčatko sa usmieva, lebo si práve ulavilo, ale jeho úsmev jej veľa prezradil. Dozvedela sa z neho všetko, čo potrebovala vedieť. Odstúpila od okna a čakala. O niekoľko minút sa na opačných koncoch chodby zjavili dve mamičky. K oknu ich na vozíčkoch tlačili šťastím vyčerpaní manželia. Mladšia zo žien mala tmavé kučeravé vlasy stiahnuté do voľného copu. Druhá, blondína s módnym mikádom, sa už stihla prezliecť z nemocničnej košele do teplákovkej súpravy. Muži si na pozdrav zdvorilo kývli hlavami.

Angelinu si nikto nevšimol. Dokázala majstrovsky splynúť s pozadím.

„Ktoré je vaše?“ opýtala sa tmavovláška.

„Tamto,“ odvetila blondína a ukázala na dievčatko, ktoré si práve pästičkami šúchalo zavreté oči. „Je to naše druhé dieťa. Doma máme dvojročnú dcérku.“

Druhá žena sa usmiala. „Je krásna.“ Potom ukázala na chlapčeka, ktorý si spokojne cmúľal ručičku. „Ten je náš. Prvorodený. A chceme kopec ďalších, však, zlatko?“ Načiahla sa za manželovú rukou a stisla ju.

„Uvidíme, ako nám to pôjde s týmto,“ odpovedal so smiechom.

Spoza nich sa zrazu ozval tichý, ale rázny hlas: „Aké ste im vybrali mená?“

Všetci štyria rodičia otočili hlavy za hlasom a ostali prekvapení, keď zbadali Angelinu. Mysleli si, že sú na chodbe sami.

Chlapcova mama odvetila: „Bude sa volať Leo po manželovom prastarom otcovi Leonardovi Fitzpatrickovi.“

Mama dievčatka povedala: „To je zvláštne. My sme jej vybrali meno Amanda po manželovej prastarej *mame* Amande Ellerbyovej.“

Mužov odrazu premkol divný pocit, akoby si vybavili niečo z rozprávky, ktorú im čítali, keď boli deti, no stará žena opäť čosi hovorila, a tak rýchlo precitli.

„Narodiť sa v rovnaký deň je výnimočné. Verím, že Amanda s Leom budú najlepší priatelia.“ Povedala to s veľkou dávkou presvedčenia. „Každý rok budete túto udalosť oslavovať spolu, však? Budete spolu sláviť ich narodeniny?“

„Hm, jasné,“ prisľúbili mamičky a veľkodušne sa na seba usmiali. Ani jedna to nemyslela vážne.

„To je veľmi múdre rozhodnutie,“ prikývla Angelina. „Prajem vám všetko dobré a veľa požehnaní.“

„To bolo čudné,“ zamrmlal Amandin otec.

„Angelina je čudáčka,“ odvetil Leov otec, „ale to určite viete. Žije vo Vríbovej Vieske už celú večnosť.“

Amandini rodičia pokrútili hlavami. „Pristažovali sme sa sem len pred niekoľkými mesiacmi,“ vysvetlila jej mama.

„Kedysi tu bývala naša rodina,“ dodal Amandin otec, „ale rodičia sa odsťahovali pred mojím narodením. Vlastne tu nikoho nepoznáme.“

A tak im Leovi rodičia povedali najdôležitejšie veci: kde majú najlepšiu pizzu a kde nájdu plienky za najlepšiu cenu. Keď sa rozlúčili, nečakali, že sa ešte niekedy uvidia.

Mýlili sa.

Druhá kapitola

PRED DESIATIMI ROKMI - ZÁRAČNÝ
NARODENINOVÝ HRAD PÁNA MCALLISTERA

Amanda priliezla k bielemu nafukovaciemu hradu, ktorý zaberal polovicu miestnosti, a pichla doň prstom. Zachichotala sa a znova doň štuchla. Poobzerala sa, či neuvidí rodičov. Otec práve dvíhal jej staršiu sestru Kylie na veľkého plyšového poníka. Jej mama sa rozprávala s mužom v smiešnom klobúku, ktorý stál za pultom.

„Ako to myslíte, že sa musíme o narodeninovú miestnosť podeliť?“ spýtala sa Amandina mama. „Prosím vás, skontrolujte to ešte raz. Už pred niekoľkými mesiacmi som si ju u vás rezervovala na dcérkinu oslavu narodenín.“

Muž pokrútil hlavou. „Veľmi ma to mrzí, madam. Došlo k chybičke, ale naša miestnosť je dosť veľká. Druhá oslavu si pravdepodobne ani nevšimnete.“

Amandina mama si vzdychla a poklopala dokonale upravenými nechtami po pulte. „Dobre. Ako sa volá tá druhá rodina?“

Muž ukázal na dvere, ktoré sa práve s cinknutím otvorili. „Práve prichádzajú.“

Vošla brunetka v dlhej sukni. Chlapček, ktorého mala na rukách, stískal fialového macka. Amanda naklonila hlavičku, aby lepšie videla na chlapca a fialového medveďa. Chlapček sa zahniezdil, mama ho položila na zem a podišla k pultu.

Amandina mama prekvapene zdvihla obočie. „Vy?“ „Vy?“ udivene zopakovala chlapcova mama. Rozžiari-li sa jej oči.

Potom sa rozosmiali.

„To je Leo?“ opýtala sa Amandina mama a ukázala na chlapčeka, ktorý v tej chvíli liezol k hradu.

Druhá žena prikývla a potom pohľadom preletela po miestnosti, aby našla Amandu. „A to krásne dievčatko je isto Amanda.“

Amandina mama prikývla. Pozreli sa na seba a znova sa zasmiali. „Vyzerá to tak, že predsa len oslávime ich narodeniny spolu,“ vyhlásila Leova mama a srdečne sa usmiala.

„Vyzerá to tak,“ prisvedčila Amandina mama.

Leo liezol k Amande a ťahal za sebou macka. Amanda ho zvedavo pozorovala. Mama by jej nikdy nedovolila priniest si macka na verejnosť. Priveľa bacilov. Niežeby Amanda vedela, čo sú bacily, ale vedela, že je zlé dávať si ich do úst.

Keď Leo dorazil k hradu, zadívali sa na seba. Amanda bola zvyknutá na iné detičky z parku a z knižnice, kde im čítali rozprávky. No zvyčajne sa ich stránila. Leo sa jej však zdal iný. Načiahla sa a potiahla chlapca za kučeru. Zasmial sa a podal jej macka. Amanda bola mladšie dieťa, preto sa nestávalo často, aby jej niekto len tak dal svoju hračku. Macka si zobrala, ale spravila to veľmi opatrne. Sedeli tam a pozorovali jeden druhého, kým neprišli mamy a nezačali okolo nich robiť rozruch. Až neskôr, keď bola torta zjedená a dospelí im zaspievali, mohli utiecť a byť chvíľu sami. Doliezli k sebe a potom sa v tichom porozumení odtlačili od dlážky a vstali. Štyria rodičia s mnohými pobavenými hosťami sledovali dve detičky, ktoré práve spravili prvé kroky, narazili do seba a padli so smiechom na zem.

Zvonku k oknu pristúpila malá starenka. Pán McAllister, majiteľ Zázračného narodeninového hradu, sa otočil a žmurkol na ňu. Spokojne mu kývla hlavou a ponáhľala sa preč. Áno, všetko išlo podľa plánu.

Tretia kapitola

VEČER PRED AMANDINÝMI A LEOVÝMI
JEDENÁSTYMI NARODENINAMI

„Čo ak padnem na hlavu?“ opýtam sa. „A potom na všetky ostatné časti tela?“ Predstavím si, že som na svojej zajtrajšej oslave s dolámanými kosťami a oškretými kolenami. „Možno by som to nemala robiť.“

„Tentoraz nespadneš,“ sľúbi Stephanie. „Musíš tento cvik zvládnuť pred zajtrajším konkurzom. No tak, som tvoja najlepšia kamarátka. Nenechala by som ťa spadnúť.“

„Keby si naozaj bola moja najlepšia kamarátka,“ poviem a našpúlím pery, „nenútila by si ma ísť na konkurz.“ Hrám o čas a ona to vie. Najradšej by som jej povedala: *Keby si bola moja najlepšia kamarátka, povedala by si mi, aby som radšej išla na talentovky do orchestra.* No obe vieme, že to by sa nikdy nestalo. Okrem toho, že spolužiaci orchester považujú za trápny, nikdy som na bicie nehrala inde ako v našom suteréne.

„No tak, Amanda. Stále ti to opakujem. Ak sa chceme kamarátiť s Menou a Heather a Jess, musíme sa dostať do tímu. A aby si sa dostala do tímu, musíš sa naučiť premet vzad. Bez pádu.“

Civiem na druhý koniec záhrady a telepaticky volám mamu, aby nám prišla povedať, že je neskoro a Stephanie musí ísť domov. No mama sa ešte nevrátila z práce. Na otca sa tiež nemôžem spoľahnúť. Je vnútri a upratuje po špagetách so syrom, ktoré si doprajeme vždy, keď je mama v práci dlhšie. Aj keby tu bol a videl by môj zúfalý pohľad, len by sa usmial a zakýval mi. Ocko je dobrák, ale veľa vecí mu nedochádza. Kylie je moja jediná nádej, čo znamená, že som odsúdená na záhubu. S Dustinom, chalanom od hlavy po päty oblečeným v značkových handrách, sa na verande snažia premeniť olovo na zlato alebo páchajú iný projekt na školskú súťaž mladých vedcov. Kylie s ním flirtuje a zvodne si okolo prsta obtáča prameň dlhých blond vlasov, ale Dustin si ju nevšímá. Je to ten druh chlapca, ktorému všetko oblečenie ladí a vlasy má vždy ostrihané, akoby práve vyšiel z kadernického salóna. Nevyzerá, že by niekedy v živote vyliezol na strom alebo si postavil bunker. Keby sme boli v paralelnom vesmíre, kde by mi staršia sestra venovala aspoň trochu pozornosti, možno by si všimla, že sa bojím, a prišla by mi na pomoc. Žiaľ, v tomto vesmíre ju viac zaujíma Dustin než ja.

Ešte chvíľu zdržujem. „A čo ak sa s Henou a Heather a Jess nechcem kamarátiť?“

Stephanie pokrúti hlavou. Odmietne mi na to odpovedať. Vzdychnem si. Dobré, dostala ma. Samozrejme, že sa s nimi chcem kamarátiť. Sú to najobľúbenejšie dievčatá v piatej triede. A ak sa nám podarí dostať sa do tímu, budeme mať zabezpečené spoločenské postavenie v šiestom ročníku.

Keďže mi nič iné nenapadne, ukážem si na brucho. „Podľa mňa mám prinízko ťažisko. Možno je pre mňa fyzicky nemožné urobiť premet vzad.“

Stephanie nakloní hlavu. „Tvoje čo je kde?“

Otvorím ústa, aby som jej to vysvetlila, ale len mávne rukou. „Nenúť ma počítať do troch. Keď sa dostanem k trojke, pôjdem za Kylie a prezradím, že si jej vlani v zime ukradla najobľúbenejší červený sveter a nechala si ho v autobuse.“

„Dobré, dobré!“ Posledný raz sa poobzerám, či je podložka na svojom mieste, zhlboka sa nadýchnem, pripažím ruky k hlave a potom nimi rýchlo švihnem. Pokrčím kolená a skočím vzad, kým si to stihnem rozmyslieť. V panike sa usilujem spomenúť si, čo ma Stephanie učila. Zakloniť sa, napnúť svaly na bruchu, držať paže čo najtesnejšie pri hlave a nájsť miesto, kam položím ruky. No vyzerá to, že čas plynie rýchlejšie ako inokedy, a než sa nazdám, ležím na zemi ako vrece zemiakov a čerstvo

pokosená tráva ma štekli na temene. Nejakým zázrakom som sa ocitla dobrého pol metra od podložky. Omráčená sa zadívam na tmavnúcu oblohu. „Ako mi to išlo?“

Stephanie sa posadí na päty vedľa mňa. „Nuž, aspoň že si si nič nezlomila.“

„Dobre, dievčatá!“ zakričí mama zo zadných dverí a zakýva nám, aby sme išli dnu. „Je čas skončiť. Amanda, musíš mi pomôcť s prípravou na zajtrajšiu oslavu.“

Jasné, *teraz* ma príde zachrániť. Nemohla prísť domov o päť minút skôr? Stephanie mi pomôže vstať a očistiť mi šaty od prachu a trávy. Mám ešte jeden deň, aby som sa naučila premet vzad. Nevyzerá to síce nádejne, ale nechcem sklamať Stephanie. Tento rok by bol oveľa ťažší, keby som ju nemala. Obídeme dom k príjazdovej ceste, kde má bicykel opretý o náš plot.

„Dnes večer na tom popracujem,“ poviem, keď si zapne prilbu. „Sľubujem.“

Pohladam mi dá najavo, že mi neverí. „Prečo neprosíš Kylie, aby ti pomohla?“

Pokrútim hlavou a zamračím sa. „Má plné ruky práce. Usiluje sa prinútiť svojho spolužiaka z fyziky, aby ju pozval na siedmacky ples. No nezdá sa mi, že by sa jej darilo.“

„Komu by napadlo, že by také krásne dievča, ako je tvoja sestra, malo ťažkosti získať si nejakého chalana.“

Ani mne by to nenapadlo. Hovorí sa, že sa s Kylie podobáme, ale ak nezačnem čo najskôr rásť, vlasy mi odrazu

nezjemnejú a nepremenia sa na hodváb, a ako mávnutím čarovného prútika mi nezmiznú pehy, tak v trinástich nikdy nebudem vyzerat ako ona.

„Nepozval ju už Jonathan, čo býva na vašej ulici?“

„Hej, ale ona by s ním nikdy nešla. Stále sa hrá s legom.“

„To je zlé,“ prikývne Stephanie a prehodí nohu ponad sedadlo. „To by tvoju sestru na rebríčku suprovosti zhodilo aspoň o päť priečok. Uvidíme sa zajtra. Predčasne ti prajem všetko najlepšie k narodeninám!“

Zaprie sa do pedálov a odfičí. Zakričím za ňou: „Existuje aj rebríček suprovosti?“

Len mi zamáva a zakričí ponad plece: „Nezabudni trénovať!“

Vzdychnem si. Zaujímaloby ma, či sa ráta aj tréning v duchu. Poľahky si viem predstaviť, ako to dokonale zvládnem. No keď sa do toho zamotá gravitácia, dopadne to úplne inak než v mojich predstavách.

Keďže nechcem ísť okolo Kylie a pána Dokonalého, vyberiem sa cez predné vchodové dvere. Mama si oprela preplnenú aktovku o schody a len tak-tak sa o ňu nepotknem. Odkedy ju povýšili na manažérku, má čoraz väčšiu aktovku a stále menej času. Viem, že musí pracovať, ale špagety so syrom a saláma mi už lezú na nervy.

„Nech sa páči, Amanda,“ povie a vyjde spoza rohu z kuchyne. Stále je oblečená v sivom kostýme. V jednej

ruke drží lepiacu pásku a v druhej hrubú rolku červeného krepového papiera. Hodí mi papier. „Pozri, čo som našla na červený koberec. Nie je to dokonalé?“

Nasilu sa usmejem. Prečo som pristala na večierok v duchu hollywoodskych filmov?

„Ocko už rozvešal filmové plagáty a všade roztrúsil zlaté hviezdičky, takže keď rozprestrieme tento koberec, musíme už len rozložiť papierové tanieriky a poháre a nafúkať balóny.“

Kráčam za ňou do suterénu, kde vezme vrecko s odpovedami na pozvánky, ktoré nám prišli poštou.

„Vyzerá to tak, že príde pätnásť detí,“ oznámi mi a rozloží ich v rukách ako karty. „To je úctyhodné číslo.“

Myslela to tak, že je to úctyhodné číslo vzhľadom na to, že nie som jediné dieťa v škole, ktoré má zajtra oslavu. Jeden z papierikov ma upúta, vytiahnem ho z kôpky a ukážem jej ho.

„Poslala si pozvánku aj Leovi?“ opýtam sa obviňujúcim tónom.

Nakloní sa a napraví plagát filmu *Medzi nami dievčatami*, ktorý sa začal odliepať zo steny.

„Mami?“

„Dobre, áno, pozvala som ho. Ako by som to mohla neurobiť?“

Nahnevane zaškrípem zubami. „Nepamätáš sa, čo mi urobil vlani?“